

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17. června 2020 v senátu složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Lenky Rejdové a Bc. Miroslava Zavřela,

takto:

Obžalovaný

XXX, rozený **XXX**, narozený **XXX**, trvale bytem **XXX**, adresa pro doručování **XXX**, se podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje obžaloby

pro skutek spočívající v tom, že dne **XXX** 2018 na pobočce Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy, **XXX** s vědomím, že vlastníkem vozidla **XXX**, rz **XXX**, vin **WXXX**, které mu bylo v té době jakožto zaměstnanci **XXX** svěřeno k užívání, je tato společnost, bez vědomí a souhlasu jednatele této společnosti **XXX** požádal o zápis změny vlastníka předmětného vozidla z **XXX** na nového vlastníka – svou osobu, žádost o zápis změny vlastníka opatřil razítkem s textem „**XXX**“, přičemž šlo o razítko, které **XXX** v té době již neužívala, k žádosti doložil výpis z obchodního rejstříku vedený na **XXX** s údaji platnými ke dni **XXX** 2012, na kterém byl stále veden jako jednatel této společnosti, vozidlo nadále užíval a udržoval mimo dispozici jeho skutečného vlastníka **XXX** až do dne **XXX** 2018, kdy bylo na základě výzvy vydáno policejnímu orgánu, přestože pro tuto společnost již jako zaměstnanec fakticky žádnou činnost nevykonával a **XXX** ode dne **XXX** 2018 činila kroky k ukončení pracovního poměru s jeho osobou včetně výzvy k

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

vrazení vozidla; uvedeným jednáním způsobil XXX, škodu ve výši 529 000 Kč, v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená XXX odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně podala dne 14. 11. 2019 obžalobu, ve které vinila obžalovaného ze spáchání skutku uvedeného ve výroku rozsudku. Soud rozhodoval v hlavních líčeních konaných ve dnech 8. 1. 2020, 19. 2. 2020 a 17. 6. 2020.

Verze obžalovaného

2. Obžalovaný ve své výpovědi popřel, že by měl v úmyslu převést neoprávněně vozidlo z majetku XXX (dále jen „XXX“) do svého osobního vlastnictví. Uvedl, že tuto společnost založil v roce 1998, v roce 2013 ji převedl na XXX. Po návratu z výkonu trestu pak společnost byla převedena na XXX, který ji měl za něj spravovat, přičemž spolu uzavřeli smlouvu o budoucím převodu zpět na obžalovaného, což se mělo stát ke dni XXX 2018. Smlouva o převodu obchodního podílu však neměla úředně ověřené podpisy, k převodu tak nedošlo a v současné době probíhá civilní řízení o nahrazení projevu vůle na základě smlouvy o smlouvě budoucí. Vztahy mezi obžalovaným a XXX se zhoršily, kdy jej obžalovaný viní z toho, že vyváděl majetek ze společnosti, ponechal si prostředky, které měl svěřeny od nájemníků XXX na zálohy na služby a následně společnost prodal. V době, kdy obžalovaný učinil na registru vozidel převod předmětného automobilu, však obžalovaný ještě netušil, že mu společnost vrácena nebude.
3. Co se týče předmětného vozidla, to obžalovaný zakoupil v roce 2010 z vlastních prostředků, následně jej vložil do majetku společnosti. K tomuto vozidlu měl obžalovaný zřízeno zástavní právo na základě smlouvy o půjčce ze dne XXX. Po celou dobu užíval vozidlo obžalovaný, v době kdy už nebyl jednatelem, mu bylo svěřeno jako zaměstnanci. Jelikož na vozidle byla závada spočívající v poškozené převodovce, dohodli se s XXX, že to vozidlo bude převedeno na obžalovaného, aby společnost nemusela hradit náklady na opravu, přičemž mu společnost měla vystavit fakturu a obžalovaný jej měl od společnosti odkoupit. Co se týče samotného převodu vozidla dne XXX 2018, tak toho dne obžalovaný zjistil, že vozidlu chybí registrační značka, jel tedy na registr vozidel, kde úředníkovi sdělil, že potřebuje novou registrační značku a také skutečnost, že v brzké době plánuje převod vozidla ze společnosti sám na sebe. Úředníkovi předložil generální plnou moc, kterou měl vystavenou k zastupování společnosti, ta však neměla úředně ověřený podpis. Rovněž předložil další doklady, mezi kterými byl i starý výpis z obchodního rejstříku, na kterém byl obžalovaný uveden jako jednatel společnosti XXX. Úředník obžalovanému sdělil, že má všechny potřebné dokumenty k převodu vozidla, dohodli se tak, že vozidlo rovnou převedou, obžalovaný vyplnil formulář a vozidlo bylo převedeno.

Skutková verze obžaloby

4. Obžaloba vychází především z výpovědi svědka **XXX**. Ten uvedl, že skutečně měli s obžalovaným uzavřenu dohodu o tom, že na něj bude společnost zpět převedena, to se však

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

mělo stát až po vypořádání všech závazků mezi oběma stranami, až poté měl být doplněn úředně ověřený podpis na smlouvu o převodu obchodního podílu. Jelikož svědek do společnosti investoval vlastní finanční prostředky, nesouhlasil s převodem do té doby, než mu tyto prostředky budou vráceny. Ze společnosti se rovněž ztratilo veškeré účetnictví, z čehož svědek viní právě obžalovaného. Co se týče plné moci k zastupování společnosti, na tu si svědek nepamatuje, ale je možné, že ji obžalovanému podepsal a dal, měli mezi sebou více dohod. Předmětné vozidlo bylo v majetku společnosti, užíval jej převážně obžalovaný, svědek však k němu měl také klíč. Svědek popřel, že by na vozidle byla nějaká závada, rovněž popřel, že by mezi ním a obžalovaným byla jakákoliv dohoda ohledně převodu tohoto vozidla.

Skutková zjištění vyplývající z provedeného dokazování

5. Z provedených listinných důkazů vyplývá, že předmětné vozidlo skutečně zakoupil obžalovaný a vložil jej do společnosti XXX, po celou dobu bylo toto vozidlo vedeno v účetnictví společnosti.
6. Skutečnost, zda bylo na předmětném vozidle zřízeno zástavní právo pokrývající pohledávku za pořizovací cenu vozidla, nebyla bezpečně prokázána. Obžalovaný předložil orgánům činným v trestním řízení tuto smlouvu, ta však nemá úředně ověřený podpis a na obou stranách této smlouvy vystupuje obžalovaný, jelikož v době údajného podpisu smlouvy byl jednatelem společnosti. Z předložených účetních uzávěrek však vyplývá, že společnost v účetnictví nevedla žádné dluhy, které by byly kryty zástavním právem. Zkoumání této otázky je ztíženo, jelikož účetnictví společnosti bylo odcizeno, přičemž obžalovaný a XXX navzájem viní jeden druhého z odcizení tohoto účetnictví, kdy oba k němu měli přístup. Soud nepovažuje učinění závěru o platnosti zástavní smlouvy za nezbytné pro rozhodnutí ve věci, protože i kdyby tato smlouva byla platně uzavřena, neopravňovala by obžalovaného k převodu vozidla na jeho osobu a nezbavovala by jej tak trestní odpovědnosti.
7. Dále bylo výsledkem svědka **XXX** prokázáno, že předmětné vozidlo bylo převedeno na základě výpisu z obchodního rejstříku předloženého obžalovaným, kdy si svědek nevšiml, že tento výpis je staršího data a neověřil si, že došlo ke změně jednatele. Svědek si nepamatoval na podrobnosti tohoto převodu s ohledem na časový odstup, a jelikož nebyl v přípravném řízení vyslechnut jako svědek, nebylo možné mu přečíst jeho předchozí výpověď. Dále tak vypovídal pouze k běžnému postupu v rámci převodu vozidel. Svědek uvedl, že na základě plné moci, která nemá úředně ověřený podpis, by mohlo dojít k vydání nové registrační značky, nemohlo by však dojít k převodu vozidla. Dále uvedl, že se běžně stává, že mu klienti předloží složku s více dokumenty a on sám si vybere podklady, které jsou potřeba pro realizaci daného úkonu. Při svém výslechu nejprve svědek popřel, že by se v průběhu schůzky mohlo stát, že klient změnil svůj požadavek z vydání registrační značky na převod vozidla, následně však připustil, že to možné je a pokud by klient chtěl ještě převést vozidlo, nechal by jej vyplnit nový formulář. Dotazem na registr vozidel pak soud ověřil, že dne XXX 2018 skutečně došlo kromě převodu vozidla i k výměně registrační značky z důvodu ztráty jednoho kusu původní registrační značky.
8. Skutková verze obžalovaného je dále podporována výpovědí svědka **XXX**, který uvedl, že slyšel obžalovaného a XXX bavit se o tom, že si má obžalovaný převést předmětné vozidlo na sebe, jelikož náklady na jeho servis jsou příliš vysoké.
9. Dále byl proveden důkaz přečtením výpovědi svědkyně **XXX**, která do roku 2018 vedla účetnictví společnosti XXX. Ta uvedla, že si na žádné podrobnosti nepamatuje, pouze na základě jí předložených dokladů potvrdila, že se jedná o její písmo a skutečně tak předmětné vozidlo vedla v účetnictví společnosti. Nepamatovala si však s ohledem na uplynulou dobu, zda jí obžalovaný žádal o vystavení faktury na prodej tohoto vozidla, či zda jí XXX nakázal, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

takovou fakturu nevystavovala. Veškeré účetní doklady předala v XXX 2018 XXX, takže nic bližšího sdělit nemohla.

10. Dále byly jako listinný důkaz provedeny smlouva o smlouvě budoucí a smlouva o převodu obchodního podílu společnosti XXX. Z těch vyplývá, že se XXX zavázal převést společnost XXX na obžalovaného nejpozději ke dni XXX 2018. Smlouva o smlouvě budoucí pak obsahuje úředně ověřené podpisy obou smluvních stran, není zde žádná podmínka spočívající v tom, že by před převodem mělo dojít k vzájemnému vypořádání dluhů či k navrácení prostředků, které XXX do společnosti investoval.

Hodnocení důkazů

11. Na základě výše uvedených důkazů dospěl soud k závěru, že nelze bez důvodných pochybností uzavřít, že obžalovaný měl v úmyslu neoprávněně převést jemu svěřené vozidlo na svou osobu ke škodě společnosti XXX. Skutková verze obžalovaného nebyla vyvrácena, kdy svědek XXX nevyloučil, že mohlo dojít k tomu, že on sám si z předložených dokumentů vzal výpis z obchodního rejstříku a sdělil obžalovanému, že má všechny potřebné doklady k převodu vozidla na svou osobu. Svědkyně XXX rovněž nevyloučila, že by byla požádána obžalovaným o vystavení faktury ohledně převodu vozidla na obžalovaného. Také bylo prokázáno, že mezi obžalovaným a svědkem XXX byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí týkající se převodu obchodního podílu ve společnosti XXX, nelze tedy vyloučit, že obžalovaný se skutečně domníval, že společnost bude převedena zpět na jeho osobu v blízké době po změně vlastníka vozidla. Skutečnost, že měly být nejprve vypořádány vzájemné pohledávky před tím, než bude společnost převedena, nebyla prokázána, jelikož vyplývá pouze z tvrzení svědka XXX a nemá oporu ve znění smlouvy o smlouvě budoucí. Verzi obžalovaného pak podporuje i výpověď svědka XXX, který byl přítomen jednání obžalovaného s XXX a slyšel, jak XXX říká obžalovanému, že chce vozidlo převést ze společnosti na jeho osobu. Výpověď svědka XXX byla důvěryhodná a soud neshledal důvodů, proč by jí neuvěřil.
12. Soud má určité pochybnosti o obou skutkových verzích, kdy je zjevné, že došlo ke zhoršení vztahů mezi obžalovaným a XXX, které vedly k tomu, že společnost XXX nebyla převedena na obžalovaného zpět. Rovněž došlo ke ztrátě účetnictví společnosti, kdy není zřejmé, kdo toto účetnictví odcizil. Soud provedl veškeré důkazy, které se k předmětné věci nabízely a tyto mu neumožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že obžalovaný úmyslně předložil již neplatný výpis z obchodního rejstříku na registru vozidel za účelem převodu vozidla na svou osobu tak, aby si jej neoprávněně přivlastnil. Za této situace při aplikaci zásady *in dubio pro reo* pak soud musel vycházet ze skutkové verze obžalovaného, kterou se nepodařilo vyvrátit.

Právní hodnocení

13. Zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. Jedním ze základních znaků skutkové podstaty tohoto zločinu je zavinění, a to ve formě úmyslu. Verzi obžalovaného spočívající v tom, že k převodu vozidla měl souhlas jednatele společnosti XXX a měl v úmyslu uzavřít řádnou kupní smlouvu a hodnotu vozidla zaplatit nebyla vyvrácena. V řízení tak nebylo prokázáno, že by měl obžalovaný v úmyslu přisvojit si předmětné vozidlo tím, že jej neoprávněně převede na svou osobu. Za této situace nezbylo soudu nic jiného, než obžalovaného zprostit obžaloby v souladu s § 226 písm. b) tr. řádu, jelikož nebyl naplněn jeden ze základních znaků skutkové podstaty zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, tedy úmyslné zavinění.

Náhrada škody

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

14. Společnost XXX se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 150 000 Kč. Jelikož byl obžalovaný obžaloby zproštěn, soud poškozenou společnost odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních v souladu s § 229 odst. 3 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 17. června 2020

Mgr. Matěj Pilát v.r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. září 2020 v **trestní věci obžalovaného XXX, rozeného XXX, narozeného XXX**, trvale bytem XXX, toho času bytem XXX, **o odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích** proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 17. června 2020, č. j. 3 T 163/2019 – 538,

takto:

*Odvolání státní zástupkyně se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.*

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne XXX 2018 na pobočce Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy, XXX s vědomím, že vlastníkem vozidla XXX, které mu bylo v té době jakožto XXX svěřeno k užívání, je tato společnost, bez vědomí a souhlasu jednatele této společnosti XXX požádal o zápis změny vlastníka předmětného vozidla z XXX na nového vlastníka – svou osobu, žádost o zápis změny vlastníka opatřil razítkem s textem „XXX“, přičemž šlo o razítko, které XXX v té době již neužívala, k žádosti doložil výpis z obchodního rejstříku vedený na XXX s údaji platnými ke dni XXX 2012, na kterém byl stále veden jako XXX této společnosti, vozidlo nadále užíval a udržoval mimo dispozici jeho skutečného vlastníka XXX až do dne XXX 2018, kdy bylo na základě výzvy vydáno policejnímu orgánu, přestože pro tuto společnost již jako zaměstnanec fakticky žádnou činnost nevykonával a XXX ode dne XXX2018 činila kroky k ukončení pracovního poměru s jeho osobou včetně výzvy k vrácení vozidla; uvedeným jednáním způsobil obchodní společnosti XXX, škodu ve výši 529 000 Kč; v němž byl obžalobou spatřován zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, neboť okresní soud dovedl, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Dalším výrokem poté okresní soud rozhodl podle § 229 odst. 3 tr. řádu o tom, že se poškozená společnost XXX odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek byl napaden včasným odvoláním státní zástupkyně, která se domnívá, že je zde důvod pro zrušení napadeného rozsudku a je třeba věc vrátit zpět okresnímu soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí. Státní zástupkyně konstatuje, že vina obžalovaného bezpečně vyplývá především ze svědecké výpovědi svědka XXX. Lze dovést, že obžalovaný plnou moc před správním orgánem nepředkládal, neboť by musela zůstat ve spise. Takové zmocnění by muselo mít ověřené podpisy, avšak takový podpis zmocnění předložené obžalovaným nemá. Lze dovést, že obžalovaný musel před správním orgánem vystupovat jako jednatel. Obžalovaný lze, že uvedl před správním orgánem skutečnost, že bude jednatelem až za měsíc. Předložil starší výpis z obchodního rejstříku a jeho pokus mu vyšel. Státní zástupkyně namítá, že konflikt mezi obžalovaným a svědkem XXX trval již od XXX2018 a on nemohl očekávat, že obchodní podíl dostane zpět.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumal krajský soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podaným odvoláním dotčeny, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž závěr okresního soudu o zproštění obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu je správný.

Krajský soud se v zásadě ztotožnil se závěry, ke kterým dospěl okresní soud a považuje je za správné a přiléhavé. Poněkud nepřiměřený akcent však okresní soud věnoval dílčímu jednání, ke kterému došlo dne XXX 2018 na pobočce Magistrátu města Pardubic. Jedná se sice o významné jednání, které by mohlo být významné v otázce subjektivní stránky trestného činu, avšak v tento moment nemohlo dojít k přisvojení si cizí věci či k podvodu, jak se původně domníval oznamovatel v trestním oznámení. Jedná se pouze o zápis změny v evidenci – registru motorových vozidel, který nemá právní význam, pokud jde o změnu vlastníka vozidla. Jedná se pouze o evidenci údajů, které jsou významné z hlediska provozu na pozemních komunikacích motorových vozidel. Z trestního oznámení, které bylo podáno dne XXX 2018, a pozdějšího vyjádření svědka XXX lze dovodit, že nabyl přesvědčení o tom, že právě tímto jednáním byl příslušný státní orgán uveden v omyl a on, resp. jeho společnost, jako poškozený subjekt přišli o předmětný automobil, jinými slovy, byl jím tímto jednáním odcizen. Tímto směrem se ubíraly myšlenky svědka XXX, o čemž svědčí i jeho následující výpovědi k dané otázce. Zápis této změny v příslušném registru však nemá takový právní význam a tímto dílčím jednáním nemohla vzniknout poškozené společnosti škoda v hodnotě vozidla, které nadále zůstalo jejím majetkem.

Správné by bylo věnovat větší pozornost při vedení důkazního řízení otázce samotného přisvojení si cizí věci předmětného motorového vozidla, které bylo obžalovanému dříve svěřeno do užívání. V dané věci není pochyb o tom, že obžalovanému bylo vozidlo svěřeno do užívání. Obžalovaný zakoupil toto vozidlo ze svých prostředků a následně je vložil do majetku poškozené společnosti. Je též zcela zřejmé, že toto vozidlo oprávněně užíval i v době, kdy již nebyl jednatelem dané společnosti, a sice v době, kdy byl formálně veden jako zaměstnanec této společnosti. Není též sporu o tom, že ve skutečnosti obžalovaný žádnou pracovní činnost pro tuto společnost nevykonával a tato pozice byla pouze formální. Ze strany poškozené společnosti a především svědka XXX nebylo do té doby nijak sporováno oprávněné užívání tohoto vozidla obžalovaným, kdy se jednalo v zásadě o užívání výhradní. Je zřejmé, že toto vozidlo obžalovaný nijak neskrýval a v době, kdy se nacházel na XXX, toto parkoval u svědka XXX, který to ve svojí svědecké výpovědi potvrdil a v době, kdy bydlel v XXX, vozidlo parkoval na veřejném parkovišti na sídlišti XXX. Z okolností vydání tohoto vozidla policejnímu orgánu je zřejmé, že toto vozidlo nebylo nikde ukryto a v zásadě bez nějakého časového prodlení poté, co bylo policejnímu orgánu oznámeno, kde se vozidlo nachází, toto vozidlo bylo vydáno svědkem XXX. Svědek XXX k tomuto vozidlu vydal mimo jiné jeden kus klíče. Jak vyplývá z výpovědi svědka XXX, druhý klíč od vozidla držel on. Je tedy otázkou, zda-li v době, kdy policejní orgán vyzval jinou osobu k vydání vozidla, měl či

neměl svědek XXX sám přístup k tomuto vozidlu. Pokud bylo vozidlo zaparkováno na veřejně přístupném místě, on od tohoto vozidla měl klíč, pak zřejmě nic nebránilo tomu, aby s vozidlem disponoval.

Z výpovědi svědka XXX a z listinných důkazů vyplývá, že zřejmě nedošlo k žádnému většímu aktivnímu jednání tohoto svědka spočívajícímu ve výzvě ve vztahu k obžalovanému a vydání vozidla tak, aby muselo být obžalovanému zcela zřejmé, že jeho další držba tohoto vozidla je z pohledu poškozené společnosti neoprávněná. Jak již bylo výše uvedeno, tento svědek se v zásadě domníval, že vozidlo mu bylo již „odcizeno“ okamžikem „převodu“ tohoto vozidla v rámci registrace na příslušném správním orgánu. Pod dojmem této nesprávné úvahy zřejmě tento svědek nečinil žádné další aktivní kroky k tomu, aby vozidlo získal, kromě toho, že podal trestní oznámení v domnění, že již tím byl spáchán trestný čin. Pokud jde o písemnou výzvu k vydání vozidla, ta byla skutečně zaslána na adresu obžalovaného do obce XXX, ale jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, tato výzva se vrátila jako nedoručená, byla zasílána až poté, co došlo k jednání na Magistrátu města Pardubic a vrácená zásilka byla později vydána policejnímu orgánu. Sám svědek XXX uvedl, že zřejmě jinak obžalovaného k vydání tohoto vozidla nevyžýval. V tomto duchu vypovídá také obžalovaný až na jeho vyjádření na č. l. 461 p. v. v pátém odstavci, kdy hovořil něco o tom, že by měl se svědkem XXX i mluvit o vrácení vozidla. Jiná indicie k tomu, že by k nějaké výzvě došlo, není, a jestliže svědek XXX sám uvádí, že k takové výzvě nedošlo, pak lze uzavřít, že taková situace nenastala a obžalovaný přímo konfrontován s tímto stanoviskem poškozené společnosti nebyl.

Byť v tomto ohledu nebylo vedeno nějaké podrobnější dokazování, lze dovodit, že obžalovaný se převážnou část roku zdržoval v zahraničí a jeho pobyty v tuzemsku byly spíše krátkodobé. Svědek XXX hovořil o dvou pobytech na XXX, kdy první měl skončit zřejmě v XXX 2018 a druhý pak měl být v XXX 2018. Z výpovědi svědka XXX nevyplývá, že by neměl na obžalovaného kontakt a neměl informace o jeho pobytu. Vše spíše nasvědčuje tomu, že jeho přítomnost nevyhledával a jednání ohledně obchodních záležitostí, včetně předmětného vozidla, byla spíše zprostředkovaná či písemná.

Krajský soud se nemůže ztotožnit se závěrem státní zástupkyně, že by v XXX roku 2018 bylo již zřejmé, že nedojde k naplnění smlouvy o smlouvě budoucí, podle které měl obžalovaný v XXX roku 2018 nabýt zpět obchodní podíl v dané společnosti a s tím spojené právo nakládat s jejím majetkem. Tato skutečnost z žádného z provedených důkazů nevyplývá. Oproti tomu je zde zcela zřejmý a logický závěr okresního soudu ohledně nevyvrácené obhajoby obžalovaného spočívající v tom, že se mohl důvodně domnívat, že obchodní podíl znovu nabyde. Z okolností případu a smluvního rozsahu podle uvedené smlouvy o smlouvě budoucí lze doznat, že takto významná právní záležitost nebyla pečlivě právně ošetřena, kdy z uvedeného dokumentu v zásadě nijak nevyplývá finanční vyrovnání celé záležitosti. Obžalovaný měl zjevně svoje důvody, proč převádí na svědka XXX za symbolický peníz danou obchodní společnost a byla mezi nimi zřejmě ústní dohoda o všech okolnostech a podmínkách této záležitosti. Bylo naivní se domnívat, že nemohou vzniknout problémy a nevyjasněné nároky stran v dané otázce. Obtížně lze odhadnout nyní výsledek daného soudního sporu a bylo by nyní nadbytečné tuto okolnost nějak blíže dokazovat a řešit jako předběžnou otázku. Z hlediska subjektivní stránky daného trestného činu, tak jak se k tomu vyjadřoval okresní soud, je však zřejmé, že z laického hlediska s ohledem na text dané smlouvy byl obžalovaný v dobré víře, že v brzké době danou společnost opět ovládne. Tato jeho obhajoba není ničím vyvrácena.

Okresní soud tak v dané věci učinil velmi přesvědčivé právní závěry především v odstavci 11.) – 13.) napadeného rozhodnutí a krajský soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje. Nad rámec těchto úvah je třeba doplnit, že nebylo blíže stanoveno a ani objasňováno a obžaloba o tom nepodala přímé důkazy, kdy mělo dojít k zahájení domnělé neoprávněné držby motorového vozidla ve smyslu dané skutkové podstaty trestného činu. V popisu skutku je toliko uvedeno, že poškozená

společnost měla činit blíže neurčité kroky k ukončení pracovního poměru, včetně výzvy k vrácení vozidla. Není však ani zřejmé, kdy k tomu mělo dojít a naopak ze svědectví svědka XXX a z dostupných listinných důkazů je spíše patrné, že poškozená společnost v domněnku, že již byla v dané věci poškozena zcizením vozidla prostřednictvím zápisu v registru motorových vozidel, se obrátila přímo na policejní orgán, což mělo pro ni ten příznivý efekt, že policie vozidlo zadržela a následně je poškozené společnosti vydala. Znovu lze ještě připomenout, že toto vozidlo bylo vydáno za situace, kdy svědek XXX měl klíč k danému vozidlu a měl informaci o tom, kde dané vozidlo parkuje, přičemž to bylo v blízkosti bydliště obžalovaného XXX.

Z výše uvedených skutečností bylo možno v pochybnostech dovodit, že obžalovanému nebylo prokázáno, že by si chtěl předmětné vozidlo neoprávněně přisvojit. Nebylo možno dovodit, že by se předmětný skutek vůbec nestal, neboť podstatná část okolností prokázána byla, a proto okresní soud správně dospěl ke zprošťujícímu výroku podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Nezbytně tak muselo dojít i k odkázání poškozené společnosti na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 3 tr. řádu.

Z těchto důvodů krajský soud rozhodl tak, že odvolání státní zástupkyně bylo shledáno nedůvodným, a proto bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 16. září 2020

JUDr. David Čejka v. r.
předseda senátu

Zpracoval
Mgr. Petr Žanda

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 21. dubna 2023 v senátu v senátu složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Lenky Rejdové a Bc. Miroslava Zavřela,

takto:

Obžalovaní

XXX, narozený dne XXX, trvale bytem XXX,

a

XXX, narozený dne XXX, trvale bytem Letců XXX,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťují obžaloby

pro skutky spočívající v tom, že

I. XXX a XXX, narozený XXX, jehož trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno,

ve zdaňovacím období XXX 2014 XXX XXX společnosti XXX, která je u Finančního úřadu pro Pardubický kraj, XXX, registrována k dani z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím, na radu XXX, narozeného XXX, v úmyslu snížit zákonnou povinnost daňového subjektu nechal zaúčtovat do evidence pro daňové účely

- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 7 850 000 Kč a DPH 21% ve výši 1 648 500 Kč, a to za dodávku náhradních dílů na automobily,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

kde je jako dodavatel uvedena obchodní společnost ALBEKO, spol. s r. o., IČ: 63992426, se sídlem Praha, Strančická 776/25, 101 00, která nejméně od XXX 2013 nevyvíjela žádnou obchodní činnost a cena zboží uvedená na daňovém dokladu je nadhodnocená oproti jeho reálné ceně, přesto tento daňový doklad zahrnul do přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období XXX 2014, které bylo za obchodní společnost XXX podáno na Finančním úřadu pro Pardubický kraj, XXX dne XXX, čímž uplatnil neoprávněný odpočet daně z přidané hodnoty,

tímto jednáním tedy zkrátil daň z přidané hodnoty u obchodní společnosti XXX za zdaňovací období XXX 2014, čímž způsobil České republice zastoupené Finančním úřadem pro Pardubický kraj škodu v celkové výši 1 648 500 Kč,

II. XXX a XXX, narozený XXX, jehož trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno,

ve zdaňovacím období XXX 2014 XXX XXX společnosti XXX, která je u Finančního úřadu pro Pardubický kraj, XXX, registrována k dani z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím, a XXX, narozený XXX, jednající za společnost na základě plné moci, v úmyslu snížit zákonnou povinnost daňového subjektu nechali zaúčtovat do evidence pro daňové účely

- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 550 400 Kč a DPH 21% ve výši 115 584 Kč, a to za dodávku náhradních dílů na automobily,
- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 1 500 000 Kč a DPH 21% ve výši 315 000 Kč, a to za dodávku náhradních dílů na automobily,
- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 1 900 000 Kč a DPH 21% ve výši 399 000 Kč, a to za dodávku 38 kusů klimatizace XXX,
- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 485 000 Kč a DPH 21% ve výši 101 850 Kč, a to za dodávku náhradních dílů na automobily,
- fakturu číslo XXX s datem uskutečnění zdanitelného plnění XXX, základem DPH 320 000 Kč a DPH 21% ve výši 67 200 Kč, a to za dodávku náhradních dílů na automobily,

kde je jako dodavatel uvedena obchodní společnost ALBEKO, spol. s r. o., IČ: 63992426, se sídlem Praha, Strančická 776/25, 101 00, která nejméně od dubna 2013 nevyvíjela žádnou obchodní činnost a cena zboží uvedená na daňových dokladech je nadhodnocená oproti jeho reálné ceně, přesto tyto daňové doklady zahrnuli do přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014, které bylo za obchodní společnost XXX podáno na Finančním úřadu pro Pardubický kraj, XXX dne XXX, čímž uplatnili neoprávněný odpočet daně z přidané hodnoty,

tímto jednáním tedy zkrátili daň z přidané hodnoty u obchodní společnosti XXX za zdaňovací období XXX 2014, čímž způsobili České republice zastoupené Finančním úřadem pro Pardubický kraj škodu v celkové výši 998 634 Kč,

v nichž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákoníku u obžalovaného XXX a přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku u XXX,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

nebot' v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Česká republika – Ministerstvo financí ČR, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Tento rozsudek neobsahuje odůvodnění výroku o vině a trestu, neboť se po vyhlášení rozsudku nebo v soudem stanovené lhůtě po vyhlášení rozsudku státní zástupce, obžalovaní a poškozená vzdali odvolání a prohlásili, že netrvají na vyhotovení odůvodnění, a obžalovaní zároveň prohlásili, že si nepřejí, aby v jejich prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby (§ 129 odst. 2 tr. řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 21. dubna 2023

Mgr. Matěj Pilát v.r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. března 2024 senátě složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Lenky Rejdové a Bc. Miroslava Zavřela,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený dne XXX, trvalý pobyt bytem XXX (adresa XXX), adresa pro doručování XXX

se podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje obžaloby

pro skutek spočívající v tom, že dne XXX 2020 ve Věznici XXX, kde jako odsouzený vykonával trest odnětí svobody, podal u pověřeného orgánu Vězeňské služby České republiky Věznic XXX, trestní oznámení na odsouzeného XXX, nar. XXX, kdy do úředního záznamu o podaném vysvětlení, který uvedený policejní orgán sepsal pod č. j. XXX, uvedl, že odsouzený XXX jej v době od XXX 2019 do XXX 2020 ve Věznici XXX na oddílu XXX vydíral, když jej nutil k tomu, aby zasílal peníze osobám, které mu nadiktoval, aby měl na oddíle klid, a pod pohrůžkou, že pokud tak neučiní, že „mu udělá na oddíle peklo, že jej XXX“, a že z obavy z fyzického napadení tak v celkem pěti případech učinil, když telefonicky vždy požádal XXX, aby poštovní poukázkou typu D zaslala XXX XXX 2019 částku ve výši 1.100 Kč, dne XXX 2020 částku ve výši 900 Kč a dne XXX 2019 částku ve výši 2.000 Kč a dále XXX dne XXX 2020 částku ve výši 400 Kč a dne XXX 2020 částku ve výši 500 Kč, v důsledku čehož policejní orgán Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, XXX, kterému byla věc předána, zahájil pod sp. zn. XXX trestní stíhání odsouzeného XXX pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a pro tento trestný čin byla následně na XXX státním zástupcem podána obžaloba u Okresního soudu v Pardubicích, avšak dne 19. 10. 2021 u hlavního líčení vedeného u tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Baránková.

soudu pod sp. zn. 12 T 40/2021, mimo jiné uvedl, že odsouzený XXX ho nevydíral, a že k tomu, aby na něj podal trestní oznámení, byl naveden jinými odsouzenými,

v němž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu krivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Okresní státní zástupce podal dne 9. 5. 2023 obžalobu na XXX, kterého vinil ze spáchání skutku uvedeného ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodoval v hlavních líčeních konaných ve dnech 6. 6. 2023 a 6. 3. 2024. Druhé hlavní líčení proběhlo v nepřítomnosti obžalovaného, který se k němu bez omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán.
2. Obžalovaný popřel, že by poškozeného XXX krivě obvinil a setrval na verzi z přípravného řízení ve věci 12 T 40/2021, tedy že jej poškozený skutečně vydíral. Uvedl, že po podání trestního oznámení a výpovědi v této věci byl přemístěn do Věznice XXX, kde se nacházel i poškozený. Potkávali se tam na jídle a na vycházkách. Poškozený mu sdělil, že bude mít problémy, pokud nezmění svou výpověď. Obžalovaný žádal Vězeňskou službu o změnu věznice, vyhověno mu však nebylo. Jako důvod neuvedl, že XXX, protože si myslel, že to by mu vyhověno nebylo. I před cestou k soudu spolu byli zavřeni v jedné místnosti. Poškozený mu také sdělil, že u soudu má popřít, že spolu jsou ve věznici v kontaktu. Obžalovaný XXX, jelikož na oddíle bylo větší množství kamarádů poškozeného.
3. Soud dále na protokol o výslechu mimo hlavní líčení vyslechl poškozeného XXX, tento protokol pak byl u hlavního líčení dne 6. 3. 2024 přečten podle § 211 odst. 1 tr. řádu. Poškozený popřel, že by kdy vydíral obžalovaného, domnívá se, že k podání trestního oznámení obžalovaného přinutili spoluvězni. Ve Věznici XXX spolu s obžalovaným nebyli v kontaktu, jen jednou na něj křikl, když se dotazoval, proč to udělal. Ani u soudu se o výpovědi obžalovaného nebavili.
4. Z listinných důkazů, zejména z přílohového spisu vyplývá, že obžalovaný skutečně podal trestní oznámení na poškozeného a následně u hlavního líčení dne 19. 10. 2021 svou výpověď změnil, kdy uvedl, že jej donutili spoluodsouzení k podání trestního oznámení.
5. Když soud hodnotil provedené důkazy, dospěl k závěru, že vina obžalovaného nebyla bez důvodných pochybností prokázána. Je nepochybné, že obžalovaný vypovídal ve věci 12 T 40/2021 zcela odlišně v přípravném řízení a v řízení před soudem, přičemž jeho výpověď byla stěžejním důkazem. Rovněž bylo prokázáno, že obžalovaný byl v mezidobí po podání trestního oznámení a svým výslechem u hlavního líčení umístěn ve Věznici XXX společně s poškozeným XXX a k hlavnímu líčení byli eskortováni společně. Klíčová otázka pro posouzení viny obžalovaného v tomto řízení je, zda se skutečně poškozený dopouštěl vydírání vůči obžalovanému, či nikoliv. Poškozený XXX byl sice pravomocně zproštěn obžaloby pro toto jednání, ovšem soud při rozhodování není vázán tímto rozhodnutím, zejména za situace, kdy změna výpovědi obžalovaného vedla k tomuto zprošťujícímu rozhodnutí. Vinou pochybení vězeňské služby, která sice po podání trestního oznámení přemístila XXX do jiné věznice, ale nezajistila, že v průběhu trestního stíhání nebudou oba odsouzení vykonávat trest ve stejné věznici, došlo k tomu, že poškozený XXX měl možnost na obžalovaného činit nátlak, aby svou výpověď změnil. Je obecně známo, že osoby ve výkonu trestu, které vypovídají proti ostatním odsouzeným, bývají pod značným tlakem přecházejícím až v šikanu ze strany ostatních odsouzených na oddíle, zejména pokud je původní pachatel ve výkonu trestu ve stejné věznici.

Verze obžalovaného tak působí poměrně logicky. Výpověď poškozeného XXX nemá zásadní váhu, jelikož pokud se ten skutečně dopouštěl vydírání obžalovaného, stěží by to byl v procesním postavení svědka přiznal, jelikož by mu následně hrozila obnova řízení, ve kterém byl pravomocně zproštěn viny.

6. Státní zástupce v závěrečné řeči poukázal na skutečnost, že obžalovaný ve své výpovědi u hlavního líčení uváděl, že jej spoluodsouzení donutili krivě obvinít XXX, z čehož by XXX neměl žádný prospěch. Soud této námitce nepřisvědčil, protože pokud by skutečně obžalovaný byl vydírán a následně donucen svou výpověď změnit, tak pochopitelně musel přijít s nějakým odůvodněním, proč původní trestní oznámení podával. Dále státní zástupce zdůraznil nelogičnost spočívající v tom, že obžalovaný měl dle svého tvrzení stáhnout svoji výpověď až u hlavního líčení, přičemž pro poškozeného by dle názoru státního zástupce bylo výhodnější, kdyby tak obžalovaný učinil již v přípravném řízení. Soud stěží může prokázat, jaké motivy mohly vést poškozeného k tomuto jednání za předpokladu, že je pravdivá verze obžalovaného, nicméně lze si představit, že poškozený chtěl být přítomen u výpovědi obžalovaného, nad to je možné, že zamýšlel uplatnit odškodnění za nezákonné trestní stíhání. Ani skutečnost, že obžalovaný ve Věznici XXX neuváděl při žádostech o přemístění, že XXX, není zásadní, jelikož obžalovaný vysvětlil, že měl obavu, že by tato žádost byla zamítnuta. Nad to pokud byl pod tlakem změnit svou výpověď, pravděpodobně by mu neprospělo další hlášení vůči vězeňské službě proti poškozenému.
7. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že není vyloučeno, že by se poškozený ve Věznici XXX dopustil spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku vůči obžalovanému, a tedy že trestní oznámení a výpověď v přípravném řízení obžalovaného byly pravdivé. Za této situace pak při aplikaci zásady *in dubio pro reo* nezbylo soudu, než obžalovaného zprostit obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze oprít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 6. března 2024

Mgr. Matěj Pilát v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Baránková.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 19. června 2024 v **trestní věci obžalovaného XXX, narozeného XXX** v XXX, trvale bytem XXX, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXX, **o odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Pardubicích, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 6. března 2024, č. j. 3 T 56/2023–207,

takto:

*Odvolání státního zástupce se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.*

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne XXX 2020 ve Věznici XXX, kde jako odsouzený vykonával trest odnětí svobody, podal u pověřeného orgánu Vězeňské služby České republiky Věznice XXX, trestní oznámení na odsouzeného XXX, nar. XXX, kdy do úředního záznamu o podaném vysvětlení, který uvedený policejní orgán sepsal pod č. j. XXX, uvedl, že odsouzený XXX jej v době od XXX ve Věznici XXX na oddílu XXX vydíral, když jej nutil k tomu, aby zasílal peníze osobám, které mu nadiktoval, aby měl na oddíle klid, a pod pohrůžkou, že pokud tak neučiní, že „mu udělá na oddíle peklo, že jej XXX“, a že z obavy z fyzického napadení tak v celkem pěti případech učinil, když telefonicky vždy požádal svoji XXX, aby poštovní poukázkou typu D zaslala XXX XXX 2019 částku ve výši 1.100 Kč, dne XXX 2020 částku ve výši 900 Kč a dne XXX 2019 částku ve výši 2.000 Kč a dále XXX dne XXX 2020 částku ve výši 400 Kč a dne XXX 2020 částku ve výši 500 Kč, v důsledku čehož policejní orgán Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, XXX, kterému byla věc předána, zahájil pod sp. zn. XXX trestní stíhání odsouzeného XXX pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a pro tento trestný čin byla následně na XXX státním zástupcem podána obžaloba u Okresního soudu v Pardubicích, avšak dne 19. 10. 2021 u hlavního líčení vedeného u tohoto soudu pod sp. zn. 12 T 40/2021, mimo jiné uvedl, že odsouzený XXX ho nevydíral, a že k tomu, aby na něj podal trestní oznámení, byl naveden jinými odsouzenými; v němž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku, neboť okresní soud dovedl, že tento skutek není trestným činem.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání státní zástupce v neprospěch obžalovaného, ve kterém tento zprošťující výrok napadl. Státní zástupce namítá, že obžalovaný je v prvé řadě usvědčen listinnými důkazy, které byly provedeny před okresním soudem týkajícími se jeho křivého obvinění vůči XXX, když alternativně konstatuje, při případné úpravě popisu skutku jeho zkrácením a právní kvalifikací podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, že lze jako trestný čin považovat jednání obžalovaného u hlavního líčení dne 19. 10. 2021 v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 12 T 40/2021, kde obžalovaný v pozici svědka uvedl, že jej XXX nevydíral a byl k tomuto obvinění naveden jinými spoluvězni. Vzhledem ke skutečnosti, že se obžalovaný hájí tím, že k vydírání došlo a bál se XXX usvědčit, je zřejmé, že u zmiňovaného hlavního líčení musel podat záměrně lživé svědectví. Napadený rozsudek má být podle státního zástupce zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výroky podáno odvolání.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumal krajský soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podaným odvoláním dotčeny, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Okresní soud věnoval patřičnou pozornost odůvodnění svého rozhodnutí, kdy zvažoval nabízející se alternativy skutkového děje podle provedených důkazů a z jeho odůvodnění je zřejmé, že se snažil domýšlet nabízející se alternativy, přičemž následně nenalezl takový skutkový závěr, který by bez důvodných pochybností mohl vést k závěru o vině obžalovaného daným skutkem.

Odvolání státního zástupce je pak především nabídkou alternativních skutkových závěrů, neboť s prvou variantou se již okresní soud vypořádal ve své argumentaci, se kterou nyní odvolatel ve svém odvolání nepolemizuje, ale zároveň alternativně nabízí druhou možnost, jak dovodit spáchání trestného činu obžalovaným, u které však krajský soud dovozuje v souladu se závěry okresního soudu, že je na místě aplikovat zásadu „in dubio pro reo“, neboť se jedná o jednu ze dvou variant možného skutkového děje, která se nabízí, avšak nelze takový skutkový závěr bez důvodných pochybností opřít o provedené dokazování.

U obou variant je zřejmé, že podezření na spáchání trestné činnosti obžalovaným XXX se váže k trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 12 T 40/2021 a obžalovaný buď nepravdivě obvinil XXX, nebo v jeho trestní věci podal nepravdivé svědectví.

K zahájení trestního stíhání obviněného XXX došlo jednoznačně důvodně na základě materiálů, které byly opatřeny přímo ve věznici, kdy lze zmínit tzv. žádost o rozhovor, kterou adresoval obžalovaný XXX příslušnému pracovníkovi vězeňské služby a na to navazující vysvětlení, které ve věci podal, které působilo spontánně a přesvědčivě a nabídlo i vysvětlení plateb, které měly být zaslány vězni XXX, včetně vysvětlení, které měl dát XXX ohledně úhrady společných balíků.

Nejednalo se o ojedinelé vysvětlení, které v té věci bylo podáno, neboť na to navazovala především vysvětlení spoluvězně XXX. V případě spoluvězně XXX se mu měl s vydíráním svěřit přímo obžalovaný XXX, tento svědek osobně viděl, jak si vězeň XXX bral tzv. obžalovaného stranou a vysvětloval, že XXX je zkušeným recidivistou s určitým postavením ve věznici, naproti tomu obžalovaný XXX je drobnější postavy. Možnost přímého svědectví vyplývá i z vysvětlení, které podal spoluvězeň XXX, který měl opakovaně slyšet, jak vězeň XXX řval na obžalovaného a chtěl po něm, aby mu poslal peníze, kdy o tomto vězni hovořil v tom smyslu, že je tzv. barákovým, měl vliv a obžalovaný XXX. Obžalovaný XXX se mu měl v tomto smyslu i svěřit. Obdobně vyznívalo i vysvětlení spoluvězně XXX. Další vysvětlení podali další vězni, mezi nimi XXX a další, kteří v podstatě neměli mít žádné informace o takovém chování obžalovaného, a to i včetně vězně XXX, o kterém bude hovořit obžalovaný v jiné své výpovědi, že jej měl navést ke krivému obvinění poškozeného. Vysvětlení ve věci podaly i osoby dotčené transferem peněz do dispozice vězni XXX, tj. paní XXX obžalovaného XXX, paní XXX, která měla vybírat peníze a posílat je XXX, která peníze vybírala a posílala balíky.

V řízení před soudem však došlo k obratu, kdy nebyl k dispozici žádný usvědčující důkaz vůči tehdy obžalovanému XXX, přičemž sám obžalovaný XXX v pozici poškozeného hovořil o tom, že se s XXX znají deset let, jsou kamarádi a křivě obvinění po něm chtěli jiní vězni, o kterých hovoří jako o XXX, včetně vězně XXX. K důkazu byly provedeny úřední záznamy dalších osob, které nepotvrdily původní obvinění vznesené vůči vězni XXX, ale zároveň ani neposkytly informace o údajném nátlaku vězně XXX a spol. Klíčové svědectví zřejmě mělo být v podobě svědka XXX, který nevypovídal v souladu s tím, jaké vysvětlení původně podal on a další osoby a po skončení dokazování státní zastupitelství navrholo zproštění obžalovaného, ke kterému následně došlo a proti takovému rozhodnutí nebylo podáno odvolání.

V nyní projednávané trestní věci obžalovaný XXX prezentuje setrvale obhajobu o tom, že neuvedl pravdu až v řízení před soudem v trestní věci obviněného XXX, protože byl vydírán právě tímto vězněm. Hovořil o tom, že se nejednalo o společné nákupy balíků, kdy vězeň XXX na něj měl tzv. tlačit ve XXX, přičemž se ve své obhajobě u hlavního líčení nezmiňuje o vlivu vězně XXX. Vysvětlení, které v této věci podali svědci XXX, nepřinesla žádných informací ani k jedné z verzí. Vydírání vězněm XXX nepotvrdili.

Okresní soud dospěl ke správnému závěru o tom, že jsou zde dvě možnosti, aniž by bylo možné dovodit, která z nich je pravdivá. Státní zástupce nabízí úvaha v tom smyslu, že pokud se nyní obžalovaný hájí tak, jak původně obvinil vězně XXX, pak je prokázáno, že u hlavního líčení v trestní věci obviněného XXX musel lhát. Tato teze by byla důvodná v případě, že by tato obhajoba obžalovaného byla prokázána jako pravdivá. Tak tomu však není a obžalovaný se v této věci mohl hájit jakýmkoliv způsobem a jeho obhajoba pravdivá být nemusí.

Je zřejmé, že ve zmiňované trestní věci vedené pod sp. zn. 12 T 40/2021 je důkazní situace zcela jednoznačná. V přípravném řízení nebyly opatřeny usvědčující svědecké výpovědi, klíčová svědectví svědků XXX nemohla být v řízení před soudem k důkazu provedena. Pokud by tomu tak mohlo být, tak by případně mohlo dojít k porovnání verzí, hodnocení výpovědí svědkyň XXX, bylo by možné zkoumat logičnost jednotlivých vyjádření ve vztahu k převodům peněz a vysvětlení, která se k těmto převodům nabízela apod. Z uvedených důvodů tomu tak nebylo a je nutno zmínit, že z žádného důkazu nevyplývá ani potvrzení toho, že by byl obžalovaný vydírán, jak vězněm XXX, tak v opačném gardu i vězněm XXX či jinými tzv. XXX, kteří měli podle jedné verze navést obžalovaného XXX ke křivému obvinění.

Vzhledem k původním vysvětlením se zdá být přijatelná verze týkající se možnosti vydírání ze strany vězně XXX, nacož svědčilo několik vysvětlení, přičemž v rozporu s tím není ani postavení jednotlivých vězňů v dané věznici, fyzických předpokladů atd. Důkazy provedené k bankovním převodům v podobě podaných vysvětlení jsou ve svém výsledku přijatelné jak pro verzi, že došlo k úhradě těchto částek ze strany XXX obžalovaného XXX bez vědomí toho, že jde o vydírání, tak i v souladu s verzí, že o žádné vydírání nešlo a šlo o společné zakoupení balíků.

Patřičnou míru přijatelnosti má i verze obžalovaného, že byl donucen ke křivému obvinění ze strany dalších spoluvězňů, kdy nelze vyloučit, že s ohledem na postavení vězně XXX jako tzv. barákového se ho mohli chtít ostatní vězni tzv. zbavit apod. Podstatné je, že k žádné z těchto verzí, které nabídl obžalovaný XXX, nelze doplnit dokazování či ze stávajícího dokazování dovodit její pravdivost, tudíž zároveň nepravdivost verze druhé. Opřít skutkové závěry dle alternativní verze státního zástupce v podaném odvolání pouze o obhajobu obžalovaného v této trestní věci pochopitelně nelze.

Za těchto okolností krajský soud konstatuje, že okresní soud obhájil svůj závěr o tom, že není možné dovodit, že by se stal skutek, který byl obžalobou popsán a zároveň ani skutek v navržené úpravě skutku a nové právní kvalifikaci. Souhrnně tak lze uvést, že okresní soud obstál v daném přezkumu, neboť se vypořádal se všemi okolnostmi daného případu, uvažoval o všech možných variantách a svůj závěr o tom, že nelze bez důvodných pochybností učinit skutkový závěr takový, který by dal možnost uznání obžalovaného vinným jakýmkoliv trestným činem, obhájil.

Obžalovaný tak byl zcela důvodně v pochybnostech v jeho prospěch zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.

S ohledem na výše uvedené proto bylo odvolání státního zástupce je nedůvodné zamítnuto ve smyslu § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 19. června 2024

JUDr. David Čejka v.r.
předseda senátu

Zpracoval
Mgr. Petr Žanda